

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

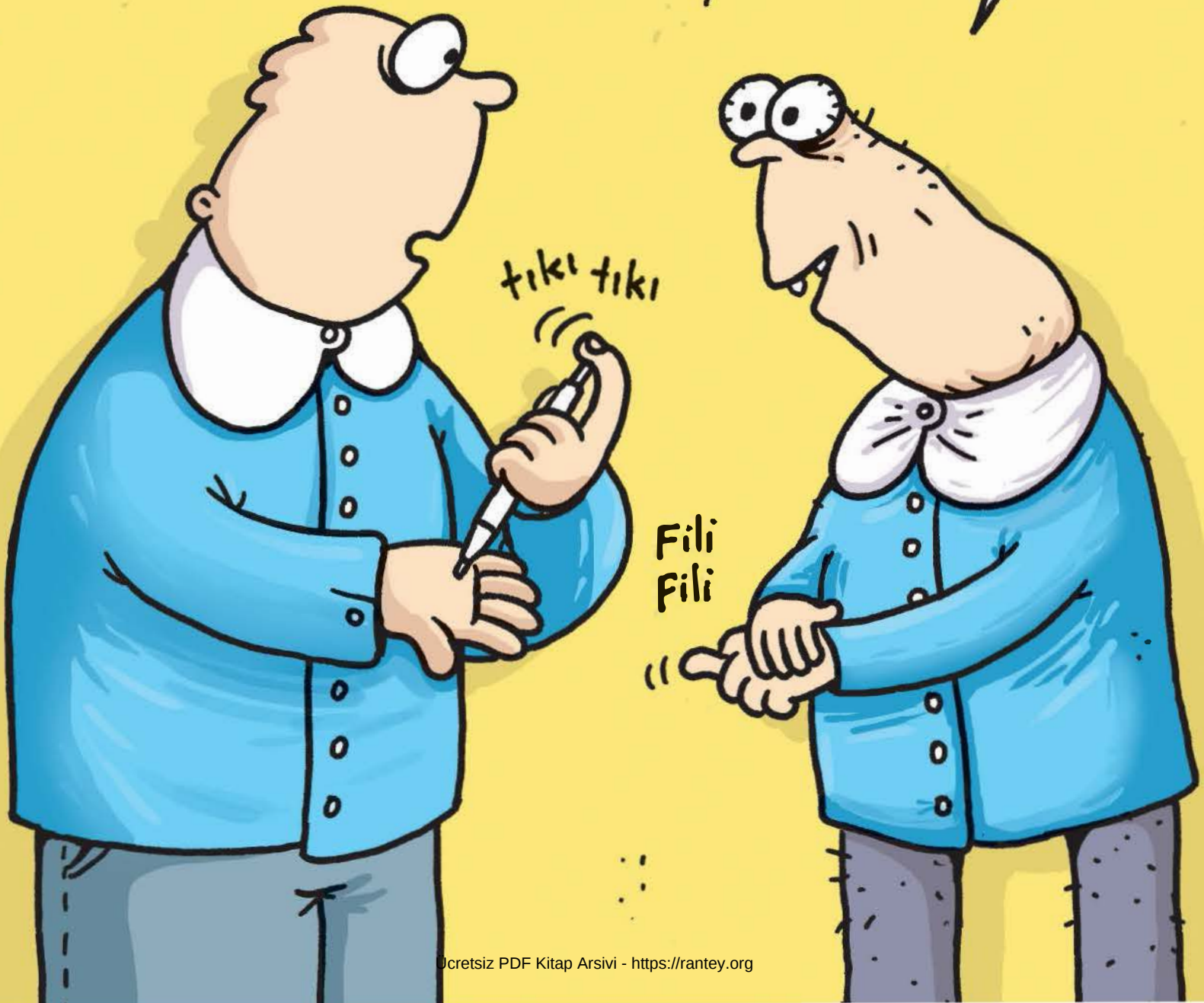
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

Okulların açılacağıının duyurulmasıyla birlikte kırtasiye ürünleri yüzde 30 arttı.

SIFIR BEŞ UCUN
VAR MI?

SIFIR VAR.

Canlı Tape

Herkesin devasa fiyatlara lahmacun satan, takipçi sayısına göre insan seçen, kıyı kanununu çiğneyip halkın denize girme hakkını engelleyen özel plajlardan şikayet ettiği bu günlerde, Ege bölgesinin ve belki de dünyanın (muhtemelen

sadece Ege bölgesinin) en iyi plaj işletmesini bulduk. Sırf tipimize bakarak yüzde 20'lik indirimle bizi alan çalışanları (ki bilen bilir indirimlik bir tipim yok), bu yetmezmiş gibi dünyanın en iyi insanları çıktılar. Yapmacık olmayan bir kibarlıkla gün boyu sağlıklı bi' iletişim kurduk. İnsanlar anası, babası, eşi, en yakın arkadaşıyla böyle anlaşılabilir dünya bambaşka bir yer olurdu. En serbest piyasa karşıtları bile, dünyanın dev bir özel plaj işletmesi olmasına itiraz etmezdi. Çalışanların etrafa iyilik, dürüstlük ve erdem saçmasının dışında, fiyatlar uygun, yemekler ve deniz güzeldi.

Bütün esnafların bizi kazıklamak üstüne kurulu bir hayat yaşadığına inanan bir memur çocuğu olarak, 3 gün boyunca yaşadığım bu ütopyaya bir türlü alışamadım. Her seferinde "Aha bir açığını bulacağım," diye gittim, hepsinde yepyeni bir kibarlıkla karşılaştım. "Kesin deniz bozacak" diye düşündüm, bozmadı. Bir otel plajına dair böyle yoğun duygular besleyebileceğimi hiç düşünmezdim. Birkaç şiir bile yazdım ama çalışanlarla paylaşmaya çekindim. Çünkü bu kadar iyi insanlar genelde böyle şiirdir, kitapdır pek ilgilenmezler, tat kaçırırlar. Ama sonra bize siparişlerimizi getiren çalışan malzemeleri elindeki tepsiden masaya koyarken melodik bir şekilde ürünleri saydı, "Ice Americano/Mangolu Ice Tea/Baharatlı Patates Kızartması." Neden bilmiyorum şiirlerimi paylaşmaya karar verdim. Defterimden bilgisayara geçirmek için kurulandım, kumlarımın arındım ve şezlong sürüngeçliğinden kurtulup adam gibi iki ayağımın üstüne basa basa otelin masalarına oturdum. Şans o ki bu dünya güzeli butik otelin sahibi de arka masamdaydı.

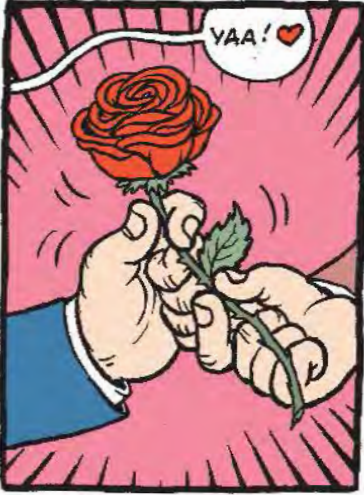
Bir yandan köpek seviyorlar, bir yandan da oteli nasıl duyurabileceklerini konuşuyorlardı. Ben de Acaba fırsat bu fırsat dönüp "Çok iyisiniz, ben de elimden geleni yapar Uykusuz'da yazar, sosyal medyada paylaşıyorum," demeliydim? Cesaretimi toplamaya çalışırken otel sahibi yeni atanan bir savcıyı aradı. Sonra kaymakamla konuştu. Valiyle kısa bir hasbihal etti. Bir komutanı aradı. Yanındaki gence 500 milyon liralık ihalelerden, kara paralardan, çeşitli marina işlerinden isimlerini duyduğumuz isimlerle olan yakın ahbablığından bahsetti. Kaymakamla konuşurken birkaç etnik grubun ismini verip "Diğer plajlar onlarla dolu bizimki tertemiz kaymakamım," dedi. Sonra belediyeden bir müdürü hastanelik eden bir muhtarın adı geçti. Numarasını istedi. Muhtara "Eline koluna sağlık," dedi. Yakın zamanda yayınlanacak tape'lerin canlısını izliyorum gibi hissettim. Canlısı çok daha iyiymiş.

Hayat böyledir işte, dünyanın en güzel otelinin sahibi, eli kolu uzun bir mafyaydı. Yarım saatlik istemsiz kulak misafirliğim sırasında bile 3-5 insan tehdit edildi, 3-5 tanesinin de hayatını zorlaştıracak üst-düzey planlar yapıldı. Biz nasıl maaşlarımızdan bahsediyorsak, aynı sakinlikte 125 milyon dolar ve 500 milyon lira kelimelerini duydum. Özetle, ya iyi insanlardan pahalı ve kötü hizmet alacaksınız ya da kötü insanlardan ucuz ve kaliteli hizmet. Benim çıkardığım sonuç bu güzel kardeşim, katılırsın katılmazsın.

ilker altungök

KARARSIZ

Nasıl oluyor da oluyor?

Yıllardır başka canlılar nasıl takılıyor onu düşünüyorum. Özetle arının kafasını yaşamak nasıl bir şey olurdu acaba? Karınca kafası yaşamak, bir köpek gibi oyuncakla oynamak,

kedi gibi camdan sokağa bakmak

istiyorum. Keşke öyle bir hap bulsalar ki, dilediğiniz canlı olmanın varoluşunu bir süreliğine size hissettirise. Önce balık mı olurum yoksa kuş mu tam bilemiyorum. Suyun altı da güzel ama uçmanın heyecanı da farklı olur herhalde. Tabii yine yanlış bir bakış benimki sanırım sürekli havada olan bir canlı için, uçmanın bir heyecanı olacağını sanmıyorum. Belki avlanırken ya da saldırgan hayvanlardan kaçarken adrenalinin verdiği bir tedirginlik ya da heyecan benzeri bir duygu yaşıyorlardır.

Evrimsel biyoloji ve diğer güzel bilim dalları sayesinde günümüzde çoğu şeyin neyin nasıl olduğunu, kimin nereden nasıl evrimleştiğini, hangi hayvanın nasıl gördüğünü, duyduğunu ya da kokladığını az çok biliyoruz fakat o canlı olmanın nasıl bir duygu olduğunu hiç bilemeyeceğiz. Belki de dediğim gibi bir gün bir formülünü bulup, hayvan kafası kovalayacağız. Bir süreliğine başka bir canlı olma fikri ilginç fakat iş o canlı olduğunuz zaman zaten büyük ihtimalle değişiyor. Kendi kıt bakış açısıyla "Lüfer nasıl yaşıyor?" acaba diye düşünmek çok saçma bir yandan da. Çünkü başka bir canlı başka, bir bilinç demek. Hala insan kafasıyla "kedi olmayı" yaşamayı düşünmekten ileri gidemiyorum. Bir yandan da başka bir canlının hayatını, birkaç saatini "yaşamak" belki de algılarımızın ötesinde bir deneyim olabilir. Rüya görmek gibi bir şeydir belki de. Yine de bir süreliğine örümcek gibi görmek, kedi gibi bir yerde keyif yapmak isterdim.

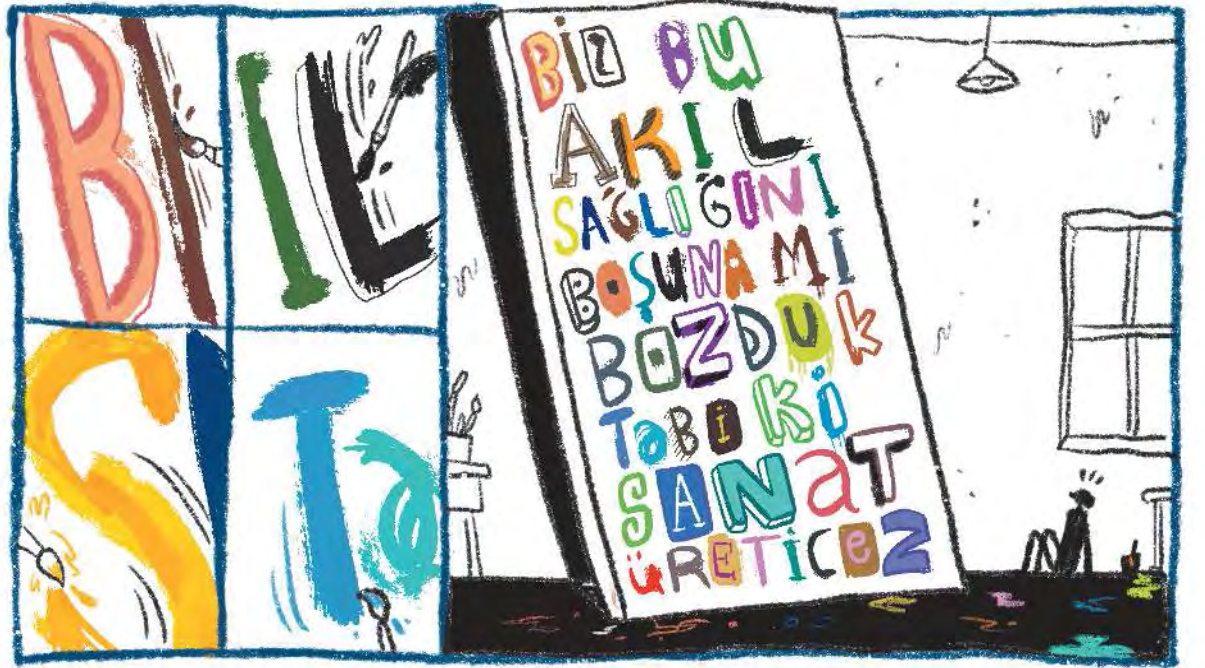
Kedi keyif yaptığının ne kadar farkında acaba?

Boston Dynamics'in ilk robotlarından beri hep "Abi bunlar akıllandıklarında bizim onlara attığımız tekmeleri hatırlayacaklar mı?" diye konuşuluyor. Robotların hafıza geliştirdiği, ilk duygularını yaşadığı zamanı da görmek isterdim. Belki bilim elini çabuk tutar da o günleri de görürüz. Duygusal robot, kaygılı robot, derdo robot olsa, o da robotluğun doğasına aykırı sanki. Robotun duyguları yaptığı işlemleri etkileyecek mi acaba?

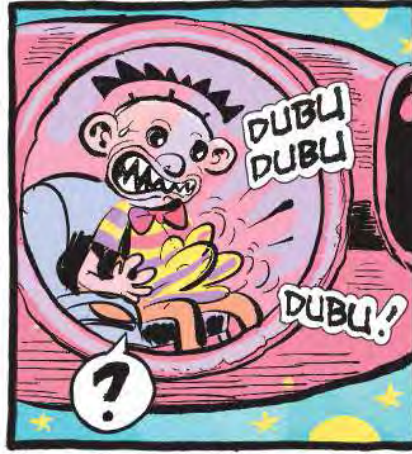
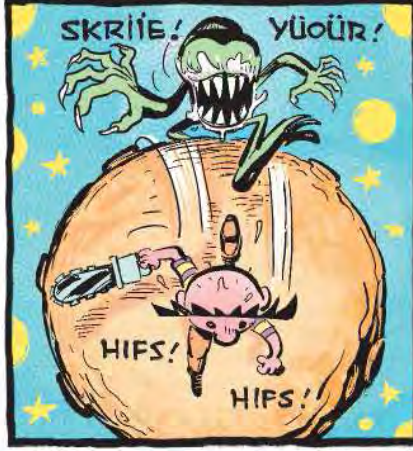
Ghost in the Shell'de bu duygulanma / bilinç kazanma mevzularını güzel işlemişlerdi. İzlemediyseniz, bir bakın. Matrix'in de konusunun bir kısmı bu filmde.

Gelecekte robotlar birbirini kıskanacak mı acaba? Afganistan'daki robotlar diğer robotlara göre daha kötü hayatlar mı yaşayacak acaba? Robotlar Instagram'da birbirlerinin fotoğraflarına ateş atacak mı acaba? Robotlarda vücut olumlama olacak mı, yoksa robotlar düz robot olarak yola devam mı edecek? Sophia diye bir robot var, görmüşsünüzdür. 14 Şubat 2016'da çalıştırılmış ilk olarak. 2017'de de Suudi Arabistan'dan vatandaşlık aldı. Alphabet şirketinin (Google'ın üst markası) geliştirdiği konuşma tanıma algoritmasını kullanıyor. Sürekli kendisini geliştiriyor. Yapay zekası sayesinde çoğu taksici abiden daha mantıklı konuşabiliyor. Bakalım Sophia ileride ne haline gelecek? Bir gün gelip de evlilik yaşı gelecek mi acaba? Şu anda kendisini geliştiren Hanson Robotics şirketi tarafından üretilmiş en az 9 kardeşi bile var. Eve girerken kapının dışında ayakkabılarını çıkarıyorlarmış. Dairenin önü her gün mevlüt olan bir ev gibiymiş. Aynı evde kalıyorlar, ayakta uyuyorlar, kira derdi yok, kafaları rahat.

CEM GÜVENTÜRK

AAA BU HAKKATEN BEN!

æ Merhaba.

æ Biraz önce buraya bir kadın geldi. Çaycıdayım da Kadıköy'de. Bir yandan köşe yazmak, diğer yandan köşe yazmak. Olayım bu yani. Köşemi yazıyorum. Köşemi yazmayıp da ne yapacaktım. Avare gibi gezeceği miydin. Hele hele hele. Heleler heleli. Kadın geldi, garsona seslenerek, "clean the table canım" dedi. Güldüm valla. Komikti çünkü bence.

Başkası şeyapsa belki şeyapmazsın da, kadın komikti.

Garson arkadaşımız da hiç alınmadı. O yüzden yapabiliyorsan yap aga şakani. Yapamıyorsan da yapma. Yapma arkadaşım ya, yapma. Alla Allaa ya. Çizemiyorsan da çizme. Adam dünyanın en kötü çizeri, fakat böyle bir desenler planlar, renkler gölgeler, "Allah Allah" dersin. Ama anlatıma bakıyorsun, yerlerde, oyunculuk yok, soğuk soğuk çizgiler, ağlarsın. Herkesin bildiği ama söyleyemediği korkunç bir gerçekliktir bu. "Herkesin bildiği" derken, çizerler biliyor genelde. Amaan, neyse ne ya, çok da şeyapmıyım şimdi. Ama şunu da söylemeden edemeyeceğim, bir çizerin en tahammül edemediği şey, kötü çizgi. Bu bir meslek hastalığı. Çok fena, illet yani. Huzurun kaçır, duramazsın. Yapamazsın, edemezsin. Net yani.

æ Biraz önce kuzenim geldi yanı başıma. Artık çaycılara da geliyor. Eskiden sadece eve geliyordu. Şimdi her yere geliyor. "Alpay'ım" dedi, "he" dedim. "Eğer ki" dedi, "bazı geceler, dışarıya seks için çıkıyor isem, olur ya barda bir kıza tanışmak ihtimali, en kötü donumu giyiniyorum da öyle düşünüyorum yollara" dedi. "Ne diyonun ya sen acaba" dedim. "Abi" dedi, "bahtsızın totemidir bu" dedi. Dedim "lütfen aç." "E açayım o zaman" dedi. "E aç tabi" dedim. "Bundan önceleri sürekli en güzel donlarımı giyiniyordum, olur a bi seks çıkar diye, asla seks çıkmadı biliyo musun, hep boşa giyindim en güzel donlarımı, bi gece baktım bütün güzel donlarım kirli sepetinde, Allah'lık bir don giydim eynime ki görmen lazım, yerlerde, delik deşik, doğaya karışması an meselesi, mecburiyetten onu giydim de gittim, normalde zaten evde severek giydiğim bir dondu, orası ayrı da, neyse, o gece bir seks çıktı, sana söyle söyliyim, dağlar taşlar yıkıldı, o an şunu fark ettim, ya zaten olay o noktaya gelince, kimse dona mona bakmıyor, gerçi sabah bi aydınlanma oluyo ama, aydınlanma olana kadar da zaten olanlar olmuş oluyo, madem olanlar olmuş oluyo, de hadi bi de sabah seksi patlatacak oluyo, bi daha birbirimizi bulamayız oluyo, insanın g.tü başı seks oluyo, o yüzden, hiiç güzel don diye kasmayacaksın, çirkin dona abanacaksın, olayı büyük yaşayacaksın" dedi. "Hüüöh" dedim ya, "hefes almadan anlatın." "Ee" dedi, gitti. Geldiği gibi hızla gitti. Pis ya, yemin ediyorum pis.

æ Bazen misal eve bir tabak alıyorsun, altında etiketi var. Size söyleyeceğim şudur ki, o etiketi hemen sökün. Çünkü sonradan sökmeye kalktığınızda bir yapışmış oluyor tabağa, sökülemez. Durdukça yapışmış, durdukça hırslanmış. Bu da böyle bir pratik bilgi olarak ben bu bilgiyi size vermiş olayım o zaman madem.

æ Çok saçma ama Bayburt diye Çaydurt'a gidesim geldi durduk yere.

æ Bu arada Hazar'ı da kedi gibi sevdiğimi fark ettim. Özellikle Venüs'ü sever gibi sevdiğimi fark ettim. Çünkü Venüs'ün hiçbir zaman sağı solu belli olmadı. Çiko hep uysaldı. Ben daha bugüne kadar Çiko'nun bir tokadını yemedim. Fakat Venüs yeri geldi, içip içip dövdü. O yüzden şimdi bile kucağıma aldığında, şimdi bile derken, biraz olgunlaştı o manada diyorum, ama yine de güvenemiyorum, o yüzden şimdi bile kucağıma aldığında, patilerini avucumun içine alıp, iki ön pati bir avuca sığıyor, pençeleri sağlama alıyorum, öyle seviyorum seveceksem. Venüs sevmek gerçekten çok zor bir şey. Hazar sevmek de aynısı. Eli dursa ayağı durmuyor. Ben de üzerine çıkıp, elini ayağını etkisiz hale getirip, öyle seviyorum. Artık çocuğu seviyorum muym, hırpalıyor muym belli değil. Ama bence seviyorum. En azından ben sevdiğimi düşünüyorum. Niyetim iyi en azından. Bilemiyorum.

æ Aşı karşıtı olmak ne demek? Olacaksın git başka şeyin karşıtı ol. Hayır bu aşı onaylandı da. Daha neyin derdindesin acaba. Bir akrabamız var. Virüsten korkup işi bıraktı, sordum henüz aşı olmamış. "Hazar'ı sevmeye geleceğim" diyor. Dedim "kusura bakmayın, Hazar kendisini sevdirmiyor, biz bile zor seviyoruz, onun bir tekniği var" dedim. Ne diyeydim yani. Olacaktı da, randevu alamamış da bilmem ne. Ya ne güzel aşı, hem de bedava. Derdiniz ne acaba?

æ Bir de çok ama çok saçma bir şey söyleyeceğim. Eğer su, buharlaşan bir şey olmasaydı, sanırım ömrüm boyunca susuz kalma ihtimalim yoktu. Çünkü bunu bana matematik söylüyor. Ben her zaman elimdeki suyun yarısını içerim. En fazla. Yani eğer bir litre suyum varsa, bunun yarısını içerim, yarım litre suyum kalır yine. Yarım litre suyum varsa da yarısını içerim. Kalır çeyrek litre suyum. Onun da yarısını içerim. Böyle böyle yarısını içe içe bir damla suyum dahi kalsa, onun da yarısını içerim. Bu böyle sonsuza kadar gidebilir. Çünkü matematik bana bunu diyor. Bu hesaba göre susuz kalmam söz konusu değil. Muhteşem bir şey bu bence.

æ Hoşça kal.

Yaz-Giz: C. Üstün. 29/08/2021

Bitti

Korsan taksiye binme kararını bayıla bayıla almadım. Burada işler böyle yürüyormuş. Taksi sayısı, özellikle yaz aylarında altı yedi katına çıkan insan nüfusuna oranla oldukça yetersiz kaldığından; deniz kenarından biraz uzaktaki konumlanan pansiyonumuza yerleştiğimiz ilk saati, yerli

bir vatandaş tarafından bildirilendirildik: “Transfer ihtiyacınız olursa bu numarayı arayın.” Korsan taksinin ‘transfer’ olarak adlandırılmasındaki pazarlamacı tavır başta itici, sonradan mantıklı geldi. Sonuçta kimse insan kaçırmıyor. Halkın kendi kendini idare etme refleksinden doğmuş zaruri bir ihtiyacı öcü gibi göstermek yanıltan öte hatalı. Doğruyu yansıtmıyor. Biraz daha ılımlı bir isim verilebilir ve bu gayet de ‘transfer’ olabilir. Belki sanatçı işi siyah Vito’lara binmeyeceğiz ancak istediğimiz koyda denize girmek için kilometrelerce yolu yürümek zorunda kalmayacak olmamız, beni çoğu sanatçıdan özel hissettirecektir. Peki bir sanatçının özel hissetmek için Vito’ya ihtiyacı var mıdır? Tabii ki de vardır. O halkla ünlünün iç içe geçtiği, gol attığı maçtan eve dönerken taksici tarafından tanınmayan efsane topçuların naif çağını geride bırakalı çok oldu. Artık herkes kendi gücü dahilinde itibar tasarrufundan kaçmak zorundadır. Kimse kusura bakmasın, kısacık Ege kaçamağının ilk gününde maki manzaralı otoyolda istediğim koya doğru seferi misali yürürken pişik olmayı, sanatçısını geçtim kimse hak etmiyor. Bu yüzden verilen numarayı aradım ve dostlarımı yanıma alıp beklemeye başladım.

Kimsenin beni zorlamıyor olduğuna bilsem de herhangi bir yolculukta öne oturduğumda muhabbet açma ve şoförü eğleme sorumluluğunu hissederim. Ön yine bana kitlendi ve 'hmm'lar, 'anladım'lar havada uçuşuyor. Dört kişilik arkadaş grubumuzun sağladığı en net mutabakat kumlu deniz istenmesi. Bunu da şoför kadına belirttim. Ama yine de bildiği diğer koyalı da anlatıp kafamı karıştırmayı sürdürüyor. Ben gideceğimiz yeri civarda yazlığı olan bir arkadaşımın telefonla öğrenmişim. O da yazlığa bayadık gelmediğinden babasına sormuş. Güven zinciri doğal olarak zayıflamış ve bunun üzerimde kurduğu baskı yetmezmiş gibi devamlı yeni köy öğreniyorum. Bazı koyalı kumludur, bazıları ise taşlı. Burası net. Bir koyalı ilgili söylenmesi gerekli çok da fazla bir şey yok. Birinci alternatif kumluymu öğrendik, kimsenin istememesine rağmen taşlı bir alternatifimiz de oldu. Bu yerlerin isimlerine zaten ilk defa duyuyorum. İkinci ve üçüncüleriyle nasıl karşılaştırabilirim? İsimler akmaya devam ediyor:

- Çok kişi bilmez, lüks aramıyorsanız Sarıdoğan Koyu vardır, gideceğiniz yerden biraz ileride...

- Çok mu iyi diyorsun?

-Yok böyle bir şey.

Güzel haber: Öyle bir şey olmadığınan yolculuğumuzda kaldığımız yerden devam edebiliriz. Az önce üzerine bir saniye bile düşünmeden gerek olmadığı cevabını verdiğimiz müziğin sesini açma teklifini bu kez ben götürüyorum ve arabanın içi 2021 Türkçe Rap Pop tınılarıyla inlemeye başlıyor. Müziğin hoşuma gittiğini söylüyorum. En son dokuz yaşında bilgisayara FIFA 99 kuruyorken her şeye bu kadar iştahlı ve bilinçsiz bir şekilde next next demiştim. Bizi şu lanet koya götür abla, odama Reynmen posteri yapıştıracağım, söz. Bir durağın yanından geçerken aniden yavaşlıyoruz. Yakında gerçekleştirecek konser, eski usul bir gazino posteriyle müjdelenmiş: “İnci Mercan, 3 Eylül’de sizlerle” Abla aşırı derecede heyecanlanıp posterin altındaki irtibat numarasını aklımda tutmam istiyor ve derhal telefonunu çıkarıyor. Numarayı tabii ki de aklımda tutamıyorum. Kendisi zaten çoktan yazmış. Benden de bir şey istenmezmiş. Bu şaşpal halim transfer aracının içini coşkuya boğuyor. Kahkahalar, “Ona bakma abla, o biraz öyledir”ler... İnci Mercan’ı tanıyıp tanımadığımı soruyor abla. Bu son sorusu ve son cevabım. “Açayım da dinle, yalnız çok icirir, haberin olsun.” Yolculuğun son beş dakikasında İnci Mercan’la tanışıyoruz. Başta Led Zeppelin’e benzettiğim oldukça orijinal gelen bir şey dinlediğimi düşünürken damar damar üstüne hızlı bir potporiyle yüreğimiz dağılıyor ve arabadan yıkık bir biçimde inip kumlu koyumuza doğru yürümeye başlıyoruz.

Yıllar önce bugün olması lazım, çok kaliteli müzikler dinlenen bir arkadaşımın evinde yatıya kalmıştım. Yıllar önce bu zamanlar sıklıkla insanların evinde yatıya kalıyordum.

Evim beni evde istemiyordu. Açık açık söylemiyordu ama suskunluğuyla, boşluklara bakışıyla, haliyle tavrıyla bana bunu şiddetle hissettiriyordu. İki oda bir salon ve duvardan duvara pasif agresif tavrıyla kaplanmış cansız bir yapıyla yalvaracak, karşısına geçip ağlayacak halde değildim. Sevdığım, evinin yerini bildiğim insanlara gidiyordum. Yatılı misafir olduğumu söylemeden anlatmanın yollarını arıyordum. Yanımda getirdiğim sırt çantamı açık bırakıyordum ki içindeki deodorantı görsünler, anlasınlar.

olsa benimdir ve başkalarının kullanmasından hazetmem" diye mi düşünüyorlar? Bu soruların cevaplarının hiçbir şekilde beni alakadar etmediği bir dönemden geçiyordum. O dönem cevabını önemseyemediğim tek soru "kullanmadığınız sort gibi eşofman altı gibi, hatta sort şeklinde mayo gibi bir şeyler var mı?" idi.

Eninde sonunda şorta benzeyen bir şeyler veriyorlardı. Şort vermezlerse pantolonu çıkartıp donla oturmuyordum ama sanırım bunu yapabilecek bir insana benziyordum.

İntiba her şeydir. Havada asılı kalan "bir şeyler yapmazsak pantolonu çıkarıp donla oturacak" tehditi insanları harekete geçmeye zorluyordu. Bir çok insanın, varlığını bile unuttukları, ben olmasam belki bir daha görmeyecekleri kayıp penye şortlarıyla tekrar kavuşmasına vesile oldum. Kayıp şortların, unutulmuş dizi atmış eşofman altılarının Müge Anlı'sı gibiydim. Evimde tekli koltuk bile olmayan, insanca yaşamak için evlerindeki her boşluğa ihtiyaç duyan arkadaşlarımı bile gece kalmalarımla terörize ettiğim bu dönemden kendime olumlu payeler çıkartabilmem kendimi ne kadar sevdiğimin, kendimden ne kadar hoşlandığının sarsılmaz bir kanıtıdır.

Kendi evimde uyuyamadığım uykuların hepsini bir gecede, arkadaşımın üçlü koltuğunda uyudum. Salon perdelerinin arasından sızan güneş ışığıyla uyandığımda sevinçten ağlayacak

gibiydim. İnsan başkasının penye şortuyla, başkasının kanepesinde bu kadar mutlu olabilir mi? Bu insanlar bana nasıl iyilik ettiklerinin farkındalar mı? Farkında olmalarını sağlamak benim görevim diye düşündüm, ses çıkarmadan giyinip pek de tanımadığım mahalleye kahvaltılık aramaya çıktım. Onlara yedirecektim. Ailemden gördüğüm, sevgi göstermenin tek yolu yedirmektir, birlikte yemektir. Kahvaltı hazırlamaktır.

Aç bitir salamın ötesine geçecek bir kahvaltı istiyordum arkadaşlarım için. Nereden bulurum, kime sorarım derken bir ilkokul bahçesinin kapısında "KERMESİMİZE DAVETLİSİNİZ" yazısını fark ettim. Hayır, siz benim sabah sevincime davetlisiniz. Keklerinizi alacağım, poğaçalarınızı alacağım. Çocuklarınıza maşallah diyeceğim, kısırınızı öveceğim. Hissettiğim huzurun tam karşılığı okul kermesiymiş, karşımda bulmama şaşıracağım. Dostlarımı sevincimle besleyeceğim.

Mustafa Satıcı

FURKAN ÖZÇOBAN

Zeynep bastık ft HOBİT-Acemi balık (Nalan Cover)

mert Dolapçioğlu

"Kaçınıcı ölmem bu hain?"
-Pir Sultan Abdal

GECELERDE SON DAKİKALAR!!

● Ayvansaray'daki eski bir bisküvi fabrikasını eğlence mekanı yapan Yumrukcan Jokey, daha önce kırkayak ihracatı yapan bir işadımı. Zaten şirketinin adı da "Vasati 40 Ayak" adını taşıyordu. Renkli simanın mekanının adı "Oh Clara!" adını taşıyor. Oh Clara, sadece üyelerin girebildiği bir yer ve kapılarını gece yarısı üçte açıyor. Üçten önce gelen üyeler hortumla ısıtılıyor ve daha sonra personel tarafından lila havlularla kuruluyor. Fakat bu sadece üyeler için geçerli, hem üye olmayıp hem de üçten önce gelenlere nitrikasit içirtiliyor ve uykuluk yedirtiliyor. Üye olmayıp açılış vaktinde gelenler arasında referans gösterenler üye yapılıyor, referansı olmayanlar ise kuru temizlemeye gönderiliyor. Peki içerde tam neler oluyor? Konukları öncelikle Pomak Halk Dansları karşılıyor. Sonra dünyanın çeşitli yerlerinden, 'tek şarkıyla tanınmış' çeşitli sanatçılar sahne alıyor. Ardından ünlü sihirbaz General Yubin ve tıknaz asistanı Rosemary'nin şovu başlıyor. Usta sihirbaz, seyirciler arasından gönüllü birini efsunlu tozuyla vampir ediyor. Vampire dönüşen gönüllü, dehşete kapılmış insanlar arasından kaptığı birinin boynunu ısırana kadar, şov devam ediyor. Personel ısırmak kesinlikle yasak. Isırılan müşteri, yaşına ve cinsine bakılmaksızın ısırılan gönüllü ile nişanlanıyor, beyaz nişan yüzüklerini bizzat Yumrukcan Jokey takıyor. Gece, sabaha karşı alkışlar ve konfetilerle sona eriyor. Ücret karşılığında isteyenlere sıcak yayla çorbası enjekte ediliyor...

● "Gizli Yeşil Bayır" son dönemin çok konuşulan mekanlarından bir tanesi. Vaniköy'de olduğu sanılıyor. Çünkü şu ana kadar yerini tam bulup giden biriyle temasa geçilemedi. O denli gizli bir mekan ki, aramakla da bulunamıyor. Yaklaşanlar, plastik mermiyle püskürtülüyor. Hayır, neyin peşindesiniz? Mekanın iki ortağının "Hayatta her şey para değil, madem gizliyiz, gizli kalalım sağdıç!" diyerek ant içtikleri öne sürülüyor. Bir rivayete göre mekana ulaşmayı başaran 18 kişiden dördü beyin yıkama yöntemiyle devşirilip personel yapılmış, kalanlar ise bota bindirilip denize salınmış. Bir başka söylenti, bu mekanın değişik yörelerde şube açmayı ya da açmamayı planladıkları yönünde veya değil. Bir diğer şayia ise gizli yeşil bayırın herhangi bir mekandan ziyade, soyut bir esirlik diyarı, tozpembe bir mertebe, yorgun ruhlar için bir fin hamamı olduğunu dolgun kulaklara kesik kesik fısıldıyor...

● Suspicious Looking Men, son dönemden adından sıkça bahsettiren bir kulüp. Kulüp bünyesinde itlik-serserilik,

ihaleye fesat karıştırma, gıyabi tutuklama kararlarını vicahiye çevirme, zimmete para geçirme, kumar, polo ve yelkencilik gibi faaliyetler yürütülüyor. Küçükbebek'te, bir teras katında, emekli gümrükçü Kudbettin Palaska tarafından işletilen kulübe sadece yeraltı dünyasının mensupları girip çıkabiliyor. 'Mafya' lafı kesinsek yasak. Herhangi bir keşmekeş durumunda "Sıkıntı yok" anonsu yapılıyor ve problemliler arka balkonda rus ruletine davet edilerek mesele çözülüyor. Ruleti kaybedenlerin cenazeleri, sihirbaz General Yubin tarafından ortadan kaldırılıyor çünkü tıknaz asistan Rosemary, Kudbettin'in ikizi Sadettin Palaska'nın nişanlısı. Dikkat çekilmemesi için mekana ünlü ve renkli simaların girmesi yasak. Fakat çok da garaz, husumet olmasın diye SLM bünyesinde onbeş günde bir "Ünlü Çocukları Partisi" düzenleniyor...

● Aşı karşıtı üç girişimcinin kurdukları "Pandemi Brütüs?" umulmadık bir başarı kazandı.

Asmalımescit'ten Ömer Hayyam Sokağa girerken, Tepebaşı'na döner gibi yapıp ama tam da dönmeyerek girilen bir konumda bulunan mekan, hapşırın müşterilere şişe açılıyor, konuşurken tükürük saçanların

enseleri muz likörlü bezle siliniyor.

Aşıya karşı olmakla kalmayıp, aynı zamanda dünyanın düz olduğuna da kalpten inandığını ispatlarsanız hesap ödemiyorsunuz. Mekana tek doz bile olsa, aşı yaptıranlar asla alınmıyor.

Yalan söyleyip girdiğiniz tespit edilirse, isteğe göre kuzu kelle ile kesintisiz altı dakika öpüşürme ya da sütozuna bulanıp iki eğitimli rakuna yalattırma cezalarından biri uygulanıyor. Mekanda görüntü almak çok yasak! Bu yasağa uymayan, mekanın kadrolu aralarından

birine sokturuluyor. Üstelik arı tarafından sokulan kişi, yirmi gün sonra ikinci doz arı için tekrar gelmek zorunda. Kuralı çiğneyen kişiler için, eşekarısı varyantı devreye sokuluyor...

● Heybeliada'nın acar mekanı Heybe, mekancılıkta birebir isim koyma anlayışının tipik bir yansıması. Klasik 'salaş meyhane' dekoruyla müdavimlerinin vazgeçilmez neş'e dekoru olan mekanı, Yorgo ve Oğulları işletiyor. Oysa Yorgo'nun oğlu yok, üç kız babası. Heybe'nin en belirgin özelliği sadece 22.00-22.22 arasında açık olması. Çünkü Yorgo böyle istiyor. "Yahu şunu bi saat yap" diyorlar, "Olmaz vre!" diyor. "Yarım saat" diyorlar, "Katiyen olmaz" diyor. Yine de geliyorlar. Tam kıvama gelecekler, Yorgo "Kapatıyorum bre!" diyor. Yorgo bazen vre, bazen de bre diyor. Yorgo doğma büyüme Heybelili olduğunu söylese de Kınalıada doğumlu ve Üstbostancı'da büyümüş. Alem adam, değişik. Üç kız babası. Kızlardan biri de tıknaz asistan Rosemary...

● Not: "Paşa Gönül Kriterleri" adlı tek kişilik oyunuyla 24 Eylül 2021 Cuma, 20.00'de, Ankara Route sahnesinde olacağım...

Bayilerde
marketlerde

ÇIKTI!

www.uykusuzdukkani.com.tr

ÖZER AYDOĞAN

* GİTMİŞKEN ONLARCA BAŞKA BİTKİ, BİR SÜRÜ SAKSI FİLAN DA ALIRIZ.

* SİZİ BURAYA GETİRMENİN, YEMEK BEĞENDİRMENİN SORUMLULUĞU ÖMRÜMDEN BEŞ YIL VEDİ...

* ÇOK YORULDUM, TAKSİYE BİNELİM!

* HİÇ HAZZETMEM MÜDÜR BEYDEN !! ** İŞE YENİ BAŞLADIM, SENİ DE DOĞRU DÜZGÜN TANIMİYORUM. LÜTFEN KAPATILIM KONUYU..

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

“Çocuk gönlüm kaygılardan âzâde (...) / At üstünde mor kâküllü şehzade; “Masal”/Orhan Veli

“MERDİVENLERDEN İNEN KADIN”

Eski siyah beyaz Türk filmlerinde çok olurdu... Hint filmlerinde, Mısır filmlerinde falan da sık rastlardım. Aşağıda bir büyük salon, bir davet veriliyor. Tıklım tıklım ortalık. Şık insanlar. Yukarıya doğru kıvrılan merdivenlerden bir kadın yavaşça inerdi. Gizemli, tam anlaşılmaz bakışlarla, usul usul, duraklaya duraklaya, bir törensel iniş. “Yukarı”sıyla; gökyüzüyle, “gayb âlemiyle”, kutsal olanla, bilinmeyenle bağlantı kurabilmeye ilişkinleştirdiğimiz en temel sembollerimizden; merdivenler. O sahnelerin o tuhaf imgesi çocuk aklımın içinde; derinlerinde bilmediğim bir yeri kurcalardı. O iniş... Hint filmlerinin rüya sahnelerinde de karanlık gökyüzüne doğru kıvrılıp ucu bulutlar arasında kaybolan boşluğa asılı merdivenlerden inen kadınlar da görmüştüm o vakitler. Bir meçhulden; bilinemeyenden... Tam anlayamadığımız, ürktüğümüz; içlerinden daha önce var olmayan bir insanı büyütüp çıkartma kabiliyetine sahip o esrarengiz yaratıklar. Bütün bunları çok çok sevdiğim İranlı kadın şair Furuğ Ferruhzad'ın bir şiirinde rastladığım mısralarla yeniden hatırlamıştım. Şöyle diyordu: “benim payıma düşen, terk edilmiş merdivenlerden inektir” (modern sanatın öncülerinden Marcel Duchamp'ın merdivenlerden inmekte olan bir kadını resmettiği “Merdivenden İnen Çıplak” adlı o ünlü tablosu; onu da düşünmüştüm) Furuğ Ferruhzad; Henüz 32 yaşındayken bir trafik kazasında vefat eden o müthiş yetenekli, olağanüstü kadın. Hep huzursuzdu. Toplumda kadınlara verilen rollerin içine sıkıştırılmaya razı olamıyordu. Kırılıyordu. Hüzünlüydü. Hayatın karanlık tarafına odaklanmaya eğilimliydi. Harika şiirler yazdı. Sinemayla da ilgilendi. Cüzzamlılar Evi'nde gerçek cüzzamlılarla çektiği dünyaca ünlü kendine has bir üsluba sahip şiirsel kısa filmi “Ev Karadır” muazzamdır. (ara ara, tekrar

tekrar seyrederim) Meraklısı mutlaka görmeli. (YouTube'da var) (Filmdeki “cüzzamlı kadının aynaya bakışı” sahnesi; “Fil Adam”ın aynaya bakışı sahnesine ilham vermiş gibi sanki. Öyle zannediyorum) Son bölümü unutulur gibi değil; Tahtaya kalkan cüzzamlı çocuğa öğretmen “içinde “ev” geçen bir cümle yaz” der. Çocuk düşünür düşünür... Duraklar, önüne bakar. Neden sonra tahtaya döner yazmaya başlar; cümle: şu: “Ev Karadır” O evden, çekimlerde tanıştığı, bir çocuğu evlatlık olarak aldığı da ekleyeyim rahmetlinin. Çekimler sırasında cüzzamlıları çekinmeden sarılıp öptüğünü de... Nur içinde yatsın.

Furuğ Ferruhzad 1934-1967

Yakup'un Merdiveni

“Nude Descending a Staircase”/Merdivenden İnen Çıplak/Marcel Duchamp 1887-1968

“Ev Karadır” 1962

Haşim'in meşhur “Merdiven” şiirini, “Yakup'un Merdiveni” ni, merdivenlerin bütün sembolik anlamlarını bir an için unutursak, ben “mecaz” sız, metaforsuz, öylece dümdüz maddi hallerini; kendilerini de çok severim. Ama tabii, asansör bozulduğunda çıkmak/ya da inmek zorunda kaldığımız o daracık ruhsuz betondan olanlarını kastetmiyorum. Eski evlerde kimi basamakları kendine has değişik gıcırdamalarla ayrı ayrı sesler veren oymalı trabzanın ucu topuzlu, ahşap olanları olurdu. Onları diyor. Çocuklar merdivenleri sever. Birkaç basamak çıkıp oraya oturursunuz. Anca kafanızı iyice yukarı kaldıra kaldıra bakabildiğiniz büyüklerin başlarıyla; onların bakışlarıyla aynı zaviyeden bakar olursunuz birden. Etrafa. İsterseniz kademe kademe daha da yukarı... Bir röportajında görmüştüm: Hitchcock'a soruyorlardı; “Filmlerinizde hep merdivenler var bay Hitchcock: ne demek istiyorsunuz?” Hitchcock şöyle cevap veriyordu: “Hiçbir şey demek istemiyorum. Farklı zaviyelerden çekim yapma imkânı veriyor”

Haklı, Freud'a atfedilen o ünlü lafta söylendiğine benzer bir biçimde; bazen bir merdiven sadece merdivendir... Herneyse, yazı bitti...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Rivayet olunur ki kuşların hükümdarı Simurg, bilgi ağacının dallarında yaşar ve herşeyi bilirmiş.

Efsaneye göre diğer kuşlar, Simurg'e inanır ve onun kendilerini koruyacağını düşünürlermiş. Bir şey ters gittiğinde Simurg'u bekler dururlarmış.

Kuşlar hep birlikte huzuruna giderek yardım istemeye karar vermişler, ancak Simurg'un yuvası Kaf dağı'nın tepesindeymiş. Oraya varmak için ise yedi dipsiz vadiyi aşmak gerekiyormuş İRADE, AŞK, CEHALET, İNANÇSIZLIK, YALNIZLIK, DEDİKÖDÜ VE BEN VADİLERİ...

Kuşlar göğe havalanmış istegi ve sebatı yetersiz durumdakiler, dünyevi şeylere takılan, lar yolda birer birer döküleceklermiş.

Önce bülbül geri dönmüş güle olan sekinin hatırla, yip.

Papagan o güzelim tüylerini bahane etmiş.

Kartal yükseklerdeki krallığını bırakamamış.

Baykuş yikintilerini özlemiş, Balıkcıl kuşu ise bataklığını.

Kaf dağına vardıklarında ise geriye sadece 30 kuş kalmış sonunda sırrı sözcükler çözmüş Farsça "si" otuz anlamına gelir "murg" ise kuş. Yani Simurg otuz kuş demekmiş!..

Simurg'un içimizde yaşadığını bu nedenle en büyük gücün bizler olduğunu unutmayalım.

Masumlar hapishanesi

Oculi sunt in amore duces.

-Aşkta gözler yol gösterir.-

[PROPERTIUS, M.Ö. 45 – M.S. 15, İkinci Ağıt]

Kafeste, bir elimde süpürge, gofret yiyordum. Altın başlı langurlardan biri [Yebo], tepemde put gibi duruyor. Diğeri [Nabo] ise dibime sokulmuş, bakışları ağızımda, yutkunuyor. Gofreti, Nabo'ya ikram ettim.

Yerleri süpürmeye koyuldum. Her taraf sarı, kahverengi, kızıl, kara yapraklarla kaplı. İzmaritler, yemiş kabukları, sakızlar, abur cubur ambalajları, satış fişleri... Çöpü çepeli kafesin dışına yığıldıktan sonra çuvallara dolduracağım. Kamyon birazdan gelir.

Karşıda, anne zürafa tel örgülerin üzerinden bana izliyor. Alnımdaki teri kolumun tersiyle sildim. Zürafa dilini sancak gibi salladı. Esnedim. Kollarımı kaldırarak gerindim. Biraz uykusuzum. Sol tarafta dekoratif bir kayaya uzanmış dağ aslanının donuk suratından keder akıyor.

Hava soğuk. Etraf tenha...Akşam alacasında mor duman helezonları.

Vaktiyle, görev icabı birkaç ay hapis yatmıştım. Kanaatimce hayvanat bahçesinde koşullar cezaevindeki kadar kötü değil. Gelgelelim burada mahkumların hepsi masum.

Tabiat parkının tabiattan farkı... Sanırım bu hantal peyzajda Fibonacci Sayı Dizisi oluşmuyor. Altın oran hak getire. Tavşanlar usulünce üreyemiyor. Kozalaklar ıskarta. Cebir ile müziğin, geometri ile dansın deruni bağı kurulamamış. Bereket yok.

Nabo, gofreti bitirince paçama yapıştı. Telefonumu istiyor. Adının anlamı 'dost'. Zuluca.

"Eiegheee! Eghie-ee!" diye ünledim. Langur nidası. Nabo'ya "Uzak dur" mesajı veriyorum. Ben böyle "Eiegheee! Eghie-ee! E-ehhieee! E-e-eghie!" öterken, yolun ötesindeki bankta oturan afetle gözgöze geldik. [O an kaşları hafifçe kalktı. İlginç. Bu, sevgi belirtisidir.] Kuzey yarımkürenin en güzel kadınıyla, elimde çalı süpürgesi, paslı bir kafeste bok püsür süpürerek maymun sesi çıkarırken rastlaşmak da bana nasip oldu.

Şaka şaka. Güzellik, aşk ve mutluluk ölüme götürür. Yıllardır, beni gönül belasından uzak tutsun diye Paroksetin kullanıyorum. 20 mg. tablet. Antidepresanlar, serotoninini artırarak romantizmi aklınızdan siler. Paroksetin şehvetimi baskılayıp intihar fikrini besleyerek beni dengeli bir birey pozisyonunda tutuyor. Evet. Gerçek bu. Seveda belasından muafim. Az şey mi?

Kabul ediniz ki romantizmin riskleri, karmaşası, krizleri... harbiden boktan. Şükür, kulağım rahat. İçimdeki hayvan uzaklara göç etti çoktan.

Üç-beş adım gerimdeki kadını zihnimde canlandırıyorum... Ama neden? Bir dakika... Gül Esin'e benziyor!.. O ılık kumrallık. Karamel saçlar. Manolya yaprağı şeklinde ağız. Gözlerdeki meşale ışığı... Siesta rüyası gibiydi ona bakmak. Gül Esin'de zarafet kudreti vardı: Gülle atsa en uzağa atardı sanki, gül atsa tam hedefe saplardı. Mevsimi değiştiren düğmeyi usulca çevirir ve tüm armağanları, müjdeleri, cıvıltılarıyla baharı getirirdi: Birden çiçeklenip havaifşekler gibi patlayan ağaçlar, hediye paketi biçiminde hafif bulutlar, kelebek filoları...

Sonra da beni cehennemin karanlık tarafına fırlattı.

Elim ayağım birbirine dolanıyor. Şu süpürgeye atlayıp vınlayabilsem...

Ya sahiden Gül'se?!..Yo, değildir. 7 yıldır

görüşmedik. Değişmiştir. Hem burada ne işi var?.. Beni sevgililer gününde terk etmişti. 13 ay boyunca bir sadakat sözü, kesin bir aşk cümlesi söylememiş fakat sonunda ayrılık yemini etmişti. Hasretten, illüzyon zannettiğim halüsinasyonlar gördüm aylarca.

Gül'ün görüntüleri beynimde hâlâ çok fazla yer kaplıyor demek? Unutmamışım... Etkisi geçmemiş. Babam anlatmıştı: İstiklal Harbi sırasında büyük dedemin Batum'da yediği kurşunu, 3 ay sonra Erzurum'da çıkarmışlar. Benimki de o hesap_Yo, abarttım galiba. Fakat işte antidepresanlar ve seneler işe yaramamış görünüyor...

Maziye hatırlayınca kalbime bir yük bindi. İskeletimde

ateş karıncaları tünel kazıyor. Süpürgem ağırlaşmış haltere dönüştü. Gezegen ayaklarımın altından kayıyor. Felce yol açan bir panik. Dönüp kıza tekrar bakamıyorum.

Günün birinde geçmiş tümüyle bitecek ve gelecek başlayacak sanıyorsun. Maalesef öyle olmuyor.

Şimdi gel de bu dehşetengiz tesadüfü avantaja çevir.

Arkamı döndüm. Sırtımı dikleştirdim. Islıkla doğaçlama bir melodi tutturdum. Her şey normalmiş; zaman, mekan, kişiler ve olayla ilgili hiçbir sorun yokmuş; bu romantik skandalın kurbanı değilmişim gibi... Hayatının en önemli an'ını anlamazdan gelmek epey çaba gerektiriyormuş meğer.

Nabo etrafımda elektron gibi dönüyor. Çöpleri çuvala koymakta acele etmeyeyim bari. Kız gitsin, sonra.

Aklıma şapşalca bir fikir geldi. Telefonu dostum Nabo'ya verdim. Hint yarımadasındaki akrabalarını arayacak. Şaka be. Evvela ekranı kaydırıp kamerayı açtım. Kismetse, langur kardeşim, kutsal dilberin fotoğrafını çekecek. Ben de mazi mezarlığından kopup gelen taze gül mü, değil mi kontrol edeceğim. [Ve muhtemelen ömrümün geri kalanında o fotoğrafa bakıp iç geçireceğim...] Neden? Çünkü duyguların yoğunlaşmasını sağlamalı, kurumuş b.kların üstüne su dökmeliyim ki hayatım kötüye gitsin ve ağız tadıyla kahrolup krallar gibi mahvolayım.

Romantizm, çıkarlarımızın üstünü duygularla örttüğümüz bir hilekarlıktan başka bir şey değil. Biliyorum. Fakat sizce de kendini kandırmanın budalaca ve zekice olmak üzere iki çeşidi yok mu?

Nabo telefonu alınca zıplamaya başladı. Birkaç dakika sonra cesaretimi toplayıp bank'a baktım. Kız yok. Uçmuş. Nabo'nun pençesinden güçbela, sökerek aldım telefonu. 100 civarında fotoğraf çekmiş. Kadrajlamada usta olmadığı kesin. Hah, işte! Kız ayakta, başını bana çevirmiş görünüyor. Silik ve çizgili bir foto. Ortağım, makineyi çok salladığından görüntü bulanık. Olsun. Hiç yoktan iyidir. Gül mü, değil mi anlaşılmıyor gerçi. Tek eksikim meraktan çatlatan bir belirsizlikti zaten!..

Ne? Sizin unutamadığınız, 'Onunla ayrılmasak hayatım nasıl akardı acaba?' diye meraklandığınız biri yok mu? Adını yazınız: [Sakın! Yazdıysanız, silin. Kimi unutamadığınızı herkesin bilmesi, sizin hatırlayışınızın anlamını zedeler. Azabı azap yapan yalnızlıktır. Bu hasret işinde tek başınasınız. Peki ya ben? Gül Esin'den neden bahsediyorum? Çünkü sizin kadar gerçek değilim sevgili okur. Heh heh!.. Benim hatalarım geçersiz.

Pislikleri çuvallara tıktım. Dışarı çıktım. Çöp kamyonu yanaştı. Kafesi kilitledim. Çöpçüler, emaneti alıp yaylandılar. Kamyon ardında bir is dalgası ve berbat bir koku bıraktı. Gene de kadından kalan ışık izleri ve parfüm esintisi seçiliyordu.

Balta- Magnezyum Çubuğu- Kornişmatik

Kısa bir süre önce çok güzel bir balta sipariş ettim. El yapımı ve kusursuz bir işçiliğe sahip olan bu baltayı, tek başıma kamp kurduğumda bir baraka yapmak ve doğada hayatta kalma mücadelesi vermek için kullanacaktım. Öyle güzel görünüyor ki gündelik hayatta da bu küçük ve sevimli baltayı sol omzuma çapraz astığım kabına yerleştirip öyle gezmek istiyordum. Vücudumda henüz yeni keşfettiğim ve bunu diğer insanlardan saklamalıyız diyerek yaprakla örttüğüm cinsel organım ve beyaz tenime ne de çok yakıştırdı. Fakat biliyorum hiçbir şey hayal ettiğim gibi olmayacak ve ben üşendiğim için kendime bir baraka yapmayacaktım. Bu estetik harikası baltayı, bütün bir pilici çevirmeme yardımcı olacak basit bir düzeniğin hazırlanışında, kuru ağaç dallarının törpülenmesinde kullanacaktım.

Heves ederek satın aldığım ve hakkını veremediğim buna benzer birçok ürün var. İncecik bir bilekliğe hapsedilmiş magnezyum çubuğu düzeniği de onlardan biri. Soğuk bir kış gününde vücut ısımın düşmeye başladığını ve donarak can verecek olduğumu düşünmeye başladığım ve umutsuzluğa kapıldığım anlarda magnezyum çubuğu ile yakacağım ateş, beni hayata döndürecek. Şimdilerde kadınları etkiler diye düşünüp ulu orta çıkartıyorum. En kötü ihtimalle evde kağıt tutuşturmak için kullanıyor ve "Verdiğimiz paraya değdi" diyorum yalandan.

The Long Dark oyununun etkisini bir türlü atamıyorum üzerimden. Kendimi sürekli olarak doğada hayatta kalmaya çalışırken hayal ediyor ve bu hayalime katkı sağlayacak eşyalar satın alıyorum. Vücut ısım yerli yersiz düşüyor ve ölmekten son anda kurtarıyorum kendimi. Eğer bu oyunu oynamadıysanız mutlaka oynayın. Gereksiz birçok şey satın almanızı sağlıyor. Bu durumdan kesinlikle memnunuz ve hayatımı etkileyen oyunları

seviyorum. Ya da bu oyunları gerçek hayata daha yakın hale getirmek de hoşuma gidiyor. House Flipper da onlardan biri. Bu oyunda bir usta olarak evlerin ya da ofislerin düzenlemelerini ve dekorasyon çalışmalarını yapıyorsunuz. Parasını aldığım işleri yarım bırakıyorum çoğu zaman. Malzemeden çalıp daha fazla ne kadar kar ederim hesapları yapıyorum mesela. İşimi kusursuz yapmak aklıma bile gelmiyor.

Oyunlar hakkında uzun uzun konuşabilirim ama konuyu dağıtmak istemiyorum. Bizim asıl konumuz, benim, satın aldığım eşyaların hakkını tam manasiyla veremiyor olmam. Bir gün bu eşyalar bir araya gelip mutsuz olduklarını söylediklerinde benim onlara verecek herhangi bir cevabım yok. Dış görünüşü güzel olan yani estetik kaygı güdülerek piyasaya sürülen ürünler beni daha kolay kandırıyor. İşlevselliği de önemli tabi.

"Kornişmatik" adı ile piyasada yer alan ve perde asma kabusunu keyifli bir etkinliğe dönüştüren, ismi kötü ama kendisi gayet işe yarar bir ürün satın aldım mesela. Peki evimdeki perdeler en son ne zaman yıkanmak için söküldü ve kornişmatik ile kusursuz bir şekilde tekrar yerine takıldı? Hiç. Ürünü deneme zahmetine bile girmedim. Hediye de edemezsiniz ki. Uzunca bir çubuk. Bunu dış görünüşü hoşuma gittiği için değil, işe yarayacağını düşündüğüm için aldım fakat ürüne kendini ispat etmesi için hiçbir zaman fırsat sunmadım. Öylece duruyor. Kullanılacağı ve kendini göstereceği günü sabırsızlıkla bekliyorum.

Size buna benzer çok fazla eşya sayabilirim. Neden bilmiyorum ama her göz göze geldiğimde üzülüyorum. Bir gün her birine ayrı ayrı vakit ayırıp kendilerini ispatlamaları için özel bir etkinlik düzenleyeceğim. Kampa cadırsız gideceğim mesela. Aynı şekilde ateşsiz kalmaya özen gösterip magnezyum çubuğunu en ihtiyacım olduğu anlarda kullanacağım. Evdeki tüm perdeleri yıkayıp kornişmatikten yardım isteyeceğim. Hatta perdeleri bilerek yanlış tarafa takacağım ki söküp tekrar ondan yardım isteyeyim. Bu onun da hoşuna gidecektir.

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın ortamında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 1 EYLÜL 2021 | Sayı: 729

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak

Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 - 0212 454 34 83

Genel Dağıtım: TÜRKÜVAZ DAĞITIM TEL:0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 350 TL. Özel kargo teslimatlı 450 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

